

„VERDICTUL PLĂMÎNILOR“

Comentariile se îndesesc acum, în finalul de campionat, concentrate pe cele două mari verdicte așteptate de la clasamentul final: CINE VA FI CAMPIONA SAȘI CINE VOR FI CELE DOUA ECHIPE OBLIGATE SĂ SE ÎNGRIJEASCĂ DE BILETE DE TREN ȘI DE ASIGURAREA HOTELULUI PENTRU ORAȘUL BARAJULUI? E o rigoare, impusă și celor ce participă, prin arma scrisului, la întrecerea așa de populară, de dăătoare de bucurii sau de decepții, care rămâne Divizia A.

„Părțile“ implicate în „procesul-campionat“ așteaptă întâlnirea cu ultimii adversari: Steaua — pe plina de temperament Universitatea Cluj, pusă pe jăratic acum de neașteptatul eșec din fața lui F.C. Argeș — și pe Petrolul — o veritabilă necunoscută pentru ceea ce va reprezenta, ca dispoziție de joc și siguranță a apărării în ziua ultimă a campionatului, 9 iunie. F.C. Argeș — mai întâi tot cu echipa lui Oană, pe stadionul din preajma pădurii din Trivale și apoi, în Capitală, când va încrușa lăncile cu Progresul, formație împinsă spre sprintul ultimei răsufări de amenințarea barajului.

Iată și grupul codășelor — de patru, zicem acum, înaintea penultimei etape („U“ Craiova, Progresul, A.S.A. Tg. Mureș, Steagul roșu) — de cinci sau șase chiar — posibil — după repercutarea în clasament a rezultatelor de duminică; angajate în hora nervilor, în calcule și... suspiciuni pentru meciurile rivalelor directe în compania unor adversari neimplicati în procesul barajului, ele ar dori să se vadă la 9 iunie, seara, pe oricare dintre locurile clasamentului, numai pe 13 sau 14, nu.

În aceste decoruri pregătite, de obicei, pentru finalul campionatelor, ediția 1967—68 va părăsi afișul stagiunii fotbalistice, intrând în arhivele F.R.F. și în amintirea suporterilor — fericiți sau decepționați — ca o întrecere care a avut neașteptate resurse de a readuce interesul asupra ei, tocmai când toți credeau că lucrurile vor intra pe făgașul plictisului sau anonimatului. Interesant rămâne faptul că aceste reveniri s-au efectuat cu personaje destul de puține, mai ales în privința luptei pentru titlu și, totuși, volumul de pasiune și de comentariu nu s-a diminuat deloc. Rămâne să vedem acum căderea cortinei...

Dar, înainte ca ea să se producă, să stăruim asupra unui element în general puțin pomenit, poate și neglijat în comentarii. Anume că o importanță determinantă în susținerea cu brio sau fără strălucire a finalului o reprezintă rezistența echipelor. Campionatul rămâne, înainte de orice, o probă de regularitate și durată, în care „forța plămînilor“ este determinantă. Siguranța cu care o aspirantă la titlu poate respinge, prin buna sa pregătire fizică, asaltul altor colege, dornice să-și orneze palmarea cu o victorie în fața viitorului campion, se traduce prin fortificarea poziției de lider; sau, în sens invers, oboseala își trage de sub picioare un teren pe care l-ai cîștigat cu greu.

Într-o discuție cu Ozon, acesta remarcă: „Nu credeți că reușita multora dintre jocurile etapei de duminică trecută trebuie căutată și în pauza intervenită în campionat, în zilele de recigare a respirației de care au beneficiat echipele? Eu cred că da. De altfel consider că marea problemă a realizării unui campion uniform și acceptabil ca valoare tehnică este indisolubil legată de posibilitatea adaptării jucătorilor noștri la efortul pretins de campionat, în sensul total al cuvintului. Marea majoritate a echipelor noastre nu atacă etapă de etapă, campionatul, printr-o forță de angajare totală ci — prin menajări sau scăderi — fac ca întrecerea să aibă momentele de slabă calitate care aduc nemulțumiri în comentarii sau tribune. La soluționarea acestui veritabil nod gordian al fotbalului nostru — din care nu trebuie omise obligațiile pentru jocurile internaționale — pot concura pe de o parte apariția noilor serii de jucători care au beneficiat de o pregătire fizică timpurie iar pe de alta, pentru seria actuală, de fotbalisti, seriozitatea pregătirii, mereu amintită, dar și mai puțin pomenită știința a dozării eforturilor, așa cum unui maratonist i se pretinde nu numai pentru a termina cursa, dar și pentru a realiza o performanță cit mai bună. Rămâne să vedem în cele două sprinturi — de duminică și de la 9 iunie — posibilitatea de a pune în practică proiectele ultimelor ore, în forța plămînilor echipelor noastre, fiindcă luciditatea lor va depinde sută la sută și de rezervele de oxigen, la propriu și la figurat, de care dispun.

Etimie IONESCU

BUCUREȘTENII ÎNTRE EI...

Întîlnirile interbucureștene din cadrul campionatului divizionar își păstrează intact interesul printre amatori de fotbal, chiar dacă aceștia nu sînt din Capitală. Există o rivalitate deosebită între reprezentanții Bucureștiului și din „ciocnirile“ lor au rezultat mai întotdeauna spectacole pasionante și de calitate. Fiecare a căutat să ocupe un loc mai bun în clasament și nu de puține ori tocmai această întrecere a desemnat și echipa campioană.

Este și motivul pentru care paralel cu tabela de clasificare a campionatului se alcătuieste și un clasament, neoficial, al echipelor bucureștene, în baza rezultatelor dintre ele.

DINAMO—VIRTUAL PE PRIMUL LOC. În ediția actuală situația se prezintă astfel, după etapa de duminică:

1. DINAMO	5 3 1 1 7—4 7
2. Steaua	6 3 1 2 6—6 7
3. Rapid	5 1 2 2 6—7 4
4. Progresul	6 0 4 2 3—5 4

Cum se vede, cele mai multe șanse la primul loc le are Dinamo, care ar putea fi întrecut doar de Steaua, și atunci numai la golaveraj, presupunînd că ar pierde restanța cu Rapid la mai mult de 8 goluri diferență, ceea ce este greu de realizat. Deci, Dinamo este virtual cîștigător al campionatului, neoficial, bucureștean pe anul în curs.

CELE MAI MULTE VICTORII: STEAUA. În ultimele 12 campionate (inclusiv cel actual) Steaua a cucerit de cele mai multe ori primul loc — de 5 ori. Rapid a cunoscut această satisfacție de 4 ori, iar Dinamo de 3 ori:

Steaua în 1956, 1957—58, 1958—59, 1959—60 și 1962—63.

Rapid în 1960—61, 1961—62, 1965—66 și 1966—67.

Dinamo în 1963—64, 1964—65 și, probabil, în 1967—68.

În schimb, Progresul (absent doar în 1965—66, cînd juca la „B“) nu a reușit niciodată în acești 12 ani să ajungă pe primul loc. Cea mai bună performanță a sa a fost cucerirea locului 2 în 1957—58 și 1963—64.

„CAMPIONA ABSOLUTĂ“—DINAMO. Totalizînd clasamentele interbucureștene din 1956 și pînă astăzi, rezultă că Dinamo conduce la o diferență de 6 puncte față de Rapid:

1. DINAMO	69 32 16 21 114—84 30
2. Rapid	69 28 18 23 102—101 74
3. Steaua	70 24 19 27 108—106 67
4. Progresul	66 16 21 29 81—114 53

Deci, o dominație dinamovistă, datorită și faptului că a ocupat de 4 ori locul 2 și de 5 ori locul 3, pe lîngă cele 3 locuri 1, față de Rapid (3 locuri 2 și 3 locuri 3) și Steaua (3 locuri 2 și 1 loc 3).

V-AȚI GÎNDIT LA ORGANIZAREA VACANȚEI?

(Urmare din pag. 3)

funcție și de „Cupa României“, fiind calificată în semifinale. Dacă ajungem în finală, care se va disputa la 16 iunie, a doua zi echipa va lua vacanță timp de două săptămîni; dacă însă nu ne calificăm, vacanța va începe a doua zi după semifinale, adică la 13 iunie. În orice caz, reluarea activității este prevăzută pentru 2 iulie. Vom începe, ca de obicei, cu pregătirea fizică generală pe care vrem s-o facem la munte pînă la 14 iulie. Următoarele 10 zile le vom petrece în București; între 24 iulie — 2 august dorim să întreprindem un turneu în străinătate. (C. DRĂGUSIN — Progresul).

ODIHNA ACTIVĂ LA MUREȘENI

„Nu încapă îndoială că vacanța jucătorilor este ultra-necesară pentru a reveni la pregătire cu forțe noi. Caracterul vacanței va fi acela al odihnei active, prin efectuarea unor jocuri complementare. Tot în această perioadă jucătorii accidentați vor urma diverse tratamente medicale în vederea recuperării lor. După această perioadă de vacanță care va dura două, trei săptămîni și va avea un caracter relaxator, vom relua pregătirile pentru ca

la sfîrșitul lunii iulie să putem efectua un turneu în străinătate. Aceasta fiind în funcție de posibilitățile conducerii de a perfecta cîteva jocuri peste hotare“. (T. BONE — A.S.A.).

TOTUL DUPĂ CAMPIONAT SAU BARAJ

„Vă rog să mă credeți, nici nu mă gîndesc la ce va fi pe vară. Deocamdată trebuie să muncim mult, enorm de mult, și cînd

spun asta îi am în vedere mai ales pe jucători. Ne concentrăm atenția asupra ultimelor două partide din campionat și la ceea ce ne va aștepta după aceea: barajul. Nu va fi ușor, dar nici nu vom dezarma. Am mare încredere în băieți. Apoi, în funcție de rezultatele pe care le vom obține, vom întocmi și un plan al pregătirilor echipei pe perioada premergătoare viitorului campionat“. (S. PLOȘTEANU — St. roșu).

CONFIDENȚE... CONFIDENȚE...

Ufu, portarul Farului: „Cred că mă aflu în fața ultimelor două meciuri din activitatea mea. Intenționez să revin în București dar nu vreau să mă despart cu una, cu două, de terenul de fotbal. Doresc să devin un bun arbitru“.

La sfîrșitul meciului A.S.A. Tg. Mureș — Universitatea Craiova, spectatori mureșeni au aprins torțe. Ca o lăcărare a speranței evitării barajului...

Imosul ispravnic al echipei de fotbal A.S.A. Tg. Mureș, este fostul campion de box, Vasile Tiță.

În meciul cu A.S.A. Tg. Mureș, Oblerenco, speranța atacului craio-

vean, a suferit o întindere de ligamente la genunchi, care îl va ține pe tușă cel puțin pînă la sfîrșitul actualului campionat.

Doi fericiți în tabăra argeșenilor după meciul de la Cluj: Turcan — reîntrarea sa în prima formație, după o lungă perioadă ca rezervă, coincide cu goluri prețioase, unul cu Steaua și două la Cluj; Radu — primul său gol din acest campionat!

Mașina pitesteanilor s-a urmat cu greu din mulțimea doritorilor de autografe, deși ploaia persistent la Cluj. Cine vorbea despre exclusivismul galeriei clujene?

ÎNTRE GRIPĂ,

FOTBAL ȘI BALET

de NEAGU RADULESCU

Deși o gripă tîrzie și cam afurisită îmi tot dădea tircoale stricîndu-mi buna dispoziție și renumele de prompt umorist în replică, n-am rezistat.

Deci, ducîndu-mi gripa în spinare, sgîlțit de vreo patruzeci de grade, cu mașină proprie, pe jos, ca înfanteristii la manevre, sau cîlare pe antena unui troleu, hai și eu, în grabă mare, ștergîndu-mi sudoarea și năduful, să aplaud Steaua—Progresul!

Primii, în fruntea clasamentului, la etaj, băieții de la bancă făcînd cu aspiratorul curățenie printre codăși. Formal, adică pe hîrtie — o întîlnire disputată între extremitățile fotbalului autohton.

Iertați-mă însă, dragii mei redactori șefi, draga med revistă și dragii noștri susținători, „steliști“ sau „progresiști“, dar am regretat că zelosul meu neastîmpăr m-a condus spre numitul stadion.

Să fi fost gripa de vină?

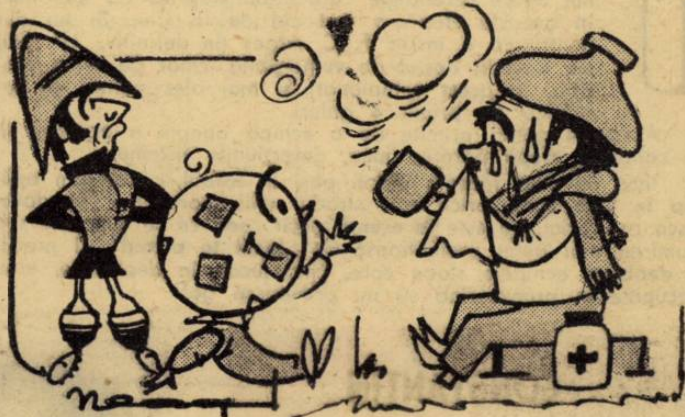
Nu! Categoric, nu! A fost pur și simplu numai-jocul de vină. Desigur, uneori e cazul să ne mai îmbătăm și cu apă chioară căci prea îl iubim pe acest prislea al nostru. Ii mai ier-tăm greșelile, gafele și înfatuările. Dar nu este admisibil ca în nouăzeci de minute de joc, în care se întîlnesc două reprezentante ale fotbalului bucureștean — să nu ni se ofere cîteva schipiri de subtilitate fotbalistică. Măcar atît.

Cine o fi de vină de această lîncezeală care domnește totuși, pe stadioane.

Antrenorii? Poate nepricepuți și nevolnici!

E admisibil, ca în 1968, după cincizeci de ani de fotbal să nu știm să executăm și să speculăm o lovitură de corner, transformînd-o, în genere, într-o biată pasă oarecare la vecin?

Amintii-vă ce goluri din cornere am văzut cei care am admirat și alte meciuri, nu numai pe cele din actuala Divizie A. Jucătorii să fie de vină?

Au prea mult plumb în picioare, nu sînt mulțumiți, le lipsește ceva, a dispărut entuziasmul tineretii și al dragostei de club?

Gripa mea să fi fost de vină că meciul mi s-a părut atît de anost? Nu cred.

Întîmplător am plecat de la stadion cu un grup de tineri Revoltați și ei. Ei, care în genere sînt mai puțin pretențioși decît vîrstnicii, chiar la fotbal. Erau balerini la operă și operetă. Deci tot sportivi, și pe deasupra și oameni cu oarecare preocupări de artă.

Noi — se spovedea unul cu năduf — am urmat nouă ani o școală de specialitate. Și liceu și exerciții grele, zi de zi, de coregrafie. Va să zică și carte și muncă fizică la toartă. După ce am terminat școala, foarte grea, vă rog să ne credeți, am fost angajați, unii la operă, alții la operetă, alții la estradă, alții în provincie. Fiecare cu pila și cu sfinții lui, căci talentul trece pe alt plan... De patru ani de zile țopăim deci în fiecare dimineața repetițiile și exercițiile obligatorii. Seara, bineînțeles, spectacole. Ca efort fizic, echivalent cu două trei meciuri de fotbal pe zi. Basca simbăta, duminica și sărbătorile cînd avem cîte trei spectacole.

Deși am învățat carte și țopăim și noi, de atîția ani, seară de seară, așteptînd să îmbătrînim în meserie, doar, doar ne va remarcă cineva — cine, în afară de al de sus? — nici unul din generația noastră nu poate fi considerat un răsfațat. Ziarele aproape că nici nu pomenesc de noi. Ne mulțumim doar cu „Memento“. Pe cînd în fotbal, la 18 ani, poți deveni vedetă într-o după amiază, ziarele și revistele scriu cu nemiluita pozele se țin lanț și o poți ține așa pînă la 30—35 de ani. Ba în A, ba în B, ba în C, ba antrenor, ba supervizor, ba arbitru, ba maseur, ba chibîț pe lîngă un președinte cu inimă bună.

De ce n-avem deseori fotbal de calitate? Fîndcă, nu vedeți, majoritatea jucătorilor sînt blazați. Siguri pe ei și pe treișoara lor. Merge fotbalul și așa? Merge!

Cum să observe băieții atunci, că viața nu e alît de roză și ușoară cum le surîde lor, fotbalistilor, de pe gazon.

E totuși pușintel mai grea. De aceea, pentru minunata binecuvîntare, de a fi fotbalist, ar trebui să se obosească și ei mai mult și să dăruiască spectatorilor și cluburilor cărora aparțin mai mult din absconul lor talent și suflet.

Un neliștit al meciurilor de fotbal, dar nu prive numai din tribună, ci trăiește și în intimitatea lor: maestrul emerit al sportului Gheorghe Viziru. De altfel, între fotbal și tenis există, pe planul sportivilor de renume, o mai veche afinitate (vezi cazul fraților Năstase, al lui Tiriace și chiar al lui Viziru). Duminică, la meciul Steaua — Progresul, cunoscutul nostru fost campion era în mare incurcătură: sigur că dorea ca clubul său, Steaua, să învingă. Dar nu-i era indiferentă nici situația Progresului, club de care este, de asemenea, legat prin leagănul tenisului, situat în parcul din dr. Staicovici.

Frații Tătaru în centrul atenției. Cel mare, Nicolae, a reușit victoria în deschidere, ca antrenor al echipei de tineret-rezerve a Stelei. Cel mic, Gheorghe, a reușit cîteva ac-

țiuni spectaculoase. Deci prilej de bucurie duminică seara, în familia Tătaru...

Un debutant în partida de la Brașov: Constantin Goleac, 23 de ani, venit la Jiul de la Bere Rahova București. După opt goluri marcate la echipa de tineret, sosise vremea lansării lui în prima formație. Coiduna n-a ezitat. Rezultatul: două goluri înscrise în poarta lui Adamache. Și la un moment dat, Goleac a vrut să se lase de fotbal!!

Șase mii de spectatori așteaptă tăcuți apariția pe teren a stegărilor. Iată-l: Necula, Gane, Jenei, Pescaru, Ivăncescu... În urma lor, abătut, Silviu Ploșteanu. Șase mii de oameni aplaudă în picioare. Totuși, nici urmă de zîmbet pe chipul celui al cărui nume se suprapune, de aproape 20 de ani peste fotbalul brașovean...